

Egyedül Krisztusban, egyedül hit által, egyedül kegyelem által

„Tudom ugyanis, hogy semmi jó nem lakik bennem, azaz a testemben, mert készen vagyok ugyan akarni a jót, de arra, hogy tegyem is, nem vagyok képes.” (Róm. 7,18)

Miben van az üdvösségünk? Tudjuk mindnyájan, hogy ez egyedül Krisztustól van, egyedül hit által, egyedül kegyelemből. Reformátusokként jó lenne átvenni ezt a hitünk alapjaihoz tartozó igen fontos tanítását. Fontos tisztán látni ebben a kérdésben, hogy ezzel tudjunk másokat is a Krisztus ismeretére elsegíteni.

Történelmileg az egyházatyák korában vita bontakozott ki Augustinus és Pelagius között. Pelagius tévtanító volt, és azt állította, hogy az ember mentes volt a Bűneset rontó hatásától, és azt állította, hogy ember tud tetszeni Istennek, kedves tud lenni önmagától az Isten előtt. Példaképnek tekintette Jézust, és azt gondolta, hogy Jézus példáját követve jócselekedetek felhalmozásával tud kedves lenni Isten előtt. Tudjuk azonban nagyon jól, hogy a Bűnesetnél az ember teljesen romlott lett: *„Ezt parancsolta az ÚRisten az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.” (1Móz. 2,16-17).* *„Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem.” (Zsolt. 51,7)* Augustinus, akit a „kegyelem doktorának” nevezték többen szembeszállt Pelagiusszal, és sok írásában cáfolta őt, azt hangsúlyozva, hogy az üdvösséghez nem kell nekünk semmit sem hozzátennünk, mivel teljesen Isten műve, másképp ez nem lenne kegyelem.

A Szentírás is ezt erősíti: *„Tudom ugyanis, hogy semmi jó nem lakik bennem, azaz a testemben, mert készen vagyok ugyan akarni a jót, de arra, hogy tegyem is, nem vagyok képes.” (Róm. 7,18).* Jézus a következőket mondja, amikor a gazdag ifjú felkeresi és megkérdezi Őt afelől, hogyan lehet elérni az üdvösséget: *„Jézus így szólt hozzá: "Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül.” (Mk. 10,18)*

Ezek után a pelagiánusok (Pelagius követői) meghunyászkodtak, de nem teljesen. Olyan mértékben módosították az álláspontjukat, hogy azt állították ugyan, hogy az ember megromlott a Bűneset által, de nem teljesen. Ezért lettek úgynevezett „semi-pelagiánusok”, vagyis félig pelagiánusok, de ez még nem változtat a lényegen, hiszen itt az a kérdés, hogy van-e valami jó az emberben, ami miatt el tudja fogadni őt az Isten.

Előbb a római katolikus egyház lett semi-pelagiánus, mivel azt állítja (Aquinói Szent Tamás), hogy az ember képes az értelmével megismerni Istent, illetve hogy a bűn az embert csak megsebesítette. De az előbb láttuk, hogy ez nem így van. Róma azt állítja, hogy Bellarmine szerint a kegyelem „beleontatik az emberbe”, és ez által az igazság „átruházódik”, azaz, az ember sajátságává lesz. Így az ember úgymond Isten kegyelméből tud jót cselekedni ahhoz, hogy Istennek tetszen. Ezt együttműködésnek, együttműködésnek hívják (szinergizmus). Ezzel szemben a római levél azt mondja, hogy az üdvösség független a törvény cselekvésétől; ezek nem érdemszerzőek: *„Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.” (Rom. 3,28)*

Később az arminiánusok (főleg a baptisták nagy része, metodisták, karizmatikus-pünkösdiiek) azt mondták, hogy az emberben még mindig van valami jó, nevezetesen az ember akarata révén el tudja érni, hogy Isten kegyelmezzen neki. Például: megtérő ima, a megtérés 4, vagy akárhány pontja, vagy az hogy „dönts az Úr Jézus mellett”! Az Írás pedig ezt mondja: *„A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istent.” (Rom. 3,10-11)*

Itt megint nagyon fontos kiemelni azt, hogy az igazság nem az ember sajátsága, hanem Jézus Krisztus igazsága nekünk tulajdoníttatik. Erről szól a következő hosszabb igever:

„Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi test szerinti ősatyánk a saját erejéből? Ha ugyanis Ábrahám cselekedetekből igazult meg, akkor van mivel

dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az Írás? "Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak." Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak. Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot: "Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztettek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bünt." (Róm. 4,1-8)

Tehát ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus igazsága a mi igazságunk. Mi bűnös életet éltünk, ami elfogadhatatlan Isten előtt, de Jézus tökéletes életet élt, ezért fogadja el Isten az Ő áldozatát miérettünk. Jézus, Aki tökéletesen igaz volt, bűnné lett értünk, hogy elvegye rólunk Isten büntetését (2Kor. 5,21). Így Isten úgy tekint ránk, mint ahogyan az Ő Fiára tekintene, mivel Jézus eleve egy az Ő népével, mi alkotjuk a Krisztus testét (Róm. 12,5). Ezt a legjobban a következő igever szelmlélteti: „*Ahogya az Írás mondja: "Ádám, az első ember élő lényé lett", az utolsó Ádám pedig éltető lélekké."* (1Kor. 15,45) Mint ahogyan Ádám bűne mindnyájunké (mindenkinek tulajdoníttatik be), ugyanúgy Krisztus igazsága a választottakénak tulajdoníttatik.

Mindez mit jelent a mi hitünkre nézve? Azt jelenti-e, hogy akkor bármit megtehetünk? Nem, mert nem fattyak vagyunk, hogy akárhogyan éljünk, hanem arra születünk újjá, hogy Isten gyermekeiként megszentelődjünk. Nem igaz az a rágalom, akik ez ellen a tanítás ellen mondanak: „*Vagy talán igaz az, amivel rágalmaznak minket, és amit állítanak némelyek? Hogy tudniillik így beszélünk: tegyük a rosszat, hogy a jó következze belőle! Az ilyeneket méltán sújtja az ítélet!*” (Róm. 3,28) Az Isten embere hite által él (Hab. 2,4), ami azt jelenti, hogy Jézusba kapaszkodik bizalommal. Ez az Istennel való együttélés lényege. Isten embere nem teljesítmény központúságból teszi a jót, hanem azért, mert szereti Jézust, Aki mindezt a sok nagy jót tette érte. „*A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!*” (1Kor. 15,56-57) Hogyan tudnánk egyáltalán Krisztushoz viszonyulni, Aki Önmagát adta értünk, mintsem úgy, hogy szeretetből követjük Őt, és az Ő akaratát keressük? Ilyeténképpen nem azért fogjuk a bünt nem elkövetni, mert nem szeretnénk Jézust ezzel megbántani. Egy hasonlattal: figyeljük meg, hogy az egyetemista azt a tantárgyat tanulja meg jelesre, amelyet igazán érdekesnek talál, és nagyon kedvel, más tantárgyakból olykor csak a kettes elég. Elégséges, és átmegyünk, de nem örömmel.

Továbbá ez azt is jelenti, hogy a hívő ember nem tud „kiesni a kegyelemből”, mivel ha nem benne van az oka annak, hogy üdvösségre jut, így nem benne van annak az oka, hogy Isten valahogyan elvesse; ennek nincs értelme. Ugyanis, ha Isten kiválasztott minket az üdvösségre, azt jelenti, hogy Jézus Krisztus nemcsak a megtérésig bekövetkezett bűneiért halt meg, hanem azokért a bűnökért, amelyeket a megtérés után is elkövettünk. Hiszen tartasuk észbe, hogy Isten minket kizárólag Jézus érdemeiért tart igaznak.

Legyen áldott az Úr neve, hogy milyen gazdag kegyelmet árasztott ránk!